

Petr Danda: Umělecká galerie Praha – Lannova
Oponentský posudek diplomové práce

Práce Petra Dandy promýšlí umístění galerie do místa, které se zdá být pro novou veřejnou budovu přímo předurčeno. Výsostná pozice v urbanistické struktuře města, blízkost dalších veřejných budov, optická vazba na historické panorama – to vše vytváří zdánlivě jednoznačnou scénu pro realizaci výjimečné stavby. Desítky, či spíše stovky studií, které pro danou lokalitu v uplynulých desetiletích vznikly, nicméně ukazují ještě něco jiného, co by mělo být pro každého potenciálního autora mnohem důležitější, než výše zmíněné superlativy: mimořádnou urbanistickou komplikovanost místa, jež se díky historickému vývoji stalo učebnicovou přehlídkou střetů historické struktury s více či méně odvážnými vizemi, které jej chtěly radikálně proměnit, avšak které zároveň nikdy nedošly důsledného naplnění.

Z předložené práce se bohužel nezdá, že by si byl autor této složité výchozí situace vědom. Stavba je navržena jako pravidelná geometrická struktura vytvářející vlastní svět, který je ze svého okolí jasně vydělen a s nímž vizuálně komunikuje jen pravidelnými, avšak vůči historické struktuře náhodně umístěnými diagonálními „průhledy“. Princip výškové kompozice vznikl dle vysvětlujícího schématu pomyslným spojením horní hrany budov ministerstev a následným „prověšením“ této linie tak, aby – slovy autora – „byl umožněn pohled na historické centrum Prahy z druhého břehu Vltavy“. Díky tomuto konceptu budovy směrem k Revoluční třídě stoupají a vytvářejí náznak jakého si „kýlu“, ne nepodobného existujícímu řešení obdobně situované administrativní budovy v Karlíně.

Výsledek tohoto urbanistického přístupu je neradostný. Půdorysná struktura budov se na své okolí vlastně neváže a nepřispívá nijak k řešení jeho komplikované situace: naopak do ní vnáší vlastní solitérní a bohužel dosti sebestředný prvek. Představená „výšková regulace“ je naprosto schematická a její vysvětlení je až úsměvně: skutečně se po letech studia architektury autor domnívá, že lze tak komplikovaný problém vyřešit obdobně prvoplánovým způsobem?

Navržené řešení představuje v lepším případě jakýsi „první nápad“, který většinou bývá tématem předdiplomu. Právě tam by jej také bylo možno přijmout – ovšem nikoli jako finální výstup, ale jako východisko k diskusi, která by diplomanta přiměla téma doopravdy promyslet. Dispoziční řešení, navržené konstrukce, princip řešení fasád – to vše se zdá být poměrně přiměřené a funkční. Výsledný dojem z projektu nicméně hluboko sráží jeho nedotažené urbanistické řešení, díky kterému je ze stavby podivný solitér, který by mohl být podobným způsobem umístěn vlastně téměř kamkoli.

Nezastírám, že jsem z předloženého projektu dosti zklamán. Vzhledem k dílčím kvalitám dispozic a konstrukce jsem ochoten jej připustit k obhajobě, avšak nemohu jej hodnotit výše, než stupněm „D“.

V Praze, dne 2.2.2017.

PhDr. Richard Biegel, Ph.D.